

νίπελ

τ. 3~πρώτο δεκαπενθήμερο Ιούνη '99
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδόρων
"κυάμων απέχεσθαι..."

ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

αποϋλοποίηση τίτλων, μετοχών αξιών κι ανθρώπων

Στο χρηματιστήριο εμπορεύονται το κυρίαρχο προϊόν του καπιταλισμού: χρήμα επενδυμένο με φήμη και προσδοκία. "Στοιχηματίζω ότι η χ μετοχή θα ανέβει και ποντάρω όχι σε πραγματικές οικονομικές κινήσεις αλλά στις αντιδράσεις των υπόλοιπων παικτών". Ένας τζόγος που κάθε μέρα παίζονται 200 δις και μπαίνουν 8.500 νέοι παίκτες. Ποια είναι η προσδοκία που πάνω της στοιχηματίζουν σήμερα οι ελληνόψυχοι επενδυτές; Η προσδοκία που τρέφουν όλοι οι νικητές πολέμου. Ότι στο τέλος θα λεηλατήσουν τα χρυσά δόντια, ρολόγια, δαχτυλίδια... και θα μοιράσουν τα λάφυρα. Αλλά αυτές οι προσδοκίες του χρήματος δεν είναι παρά σαπουνόφουσκα. Όσο φουσκώνει, τόσο απομακρύνεται από τους κύκλους της πραγματικής οικονομίας και αρκεί μια μικρή υποψία για να σπείρει τον πανικό και να προκαλέσει το σπάσιμο της φούσκας. Τι θα μείνει μετά από αυτό; Κάμποσα κυβικά κοπανιστού αέρα για κάθε μικρομεσαίο παίκτη. Κι αν ακόμη βρουν οι μετοχές αντίκρουσμα σε παραγωγικές επενδύσεις; Με τόσο χρήμα που θα πέσει να δούμε τι θα κάνετε με το πληθωρισμό. Μαλάκες, ε μαλάκες.

Το ειδικό βάρος του χρηματιστηρίου...

Κάπου στη μέση της απόστασης αθήνας-βελιγραδίου ή έστω θεσσαλονίκης-πρίστινα, εκεί που έχει μειωθεί σχετικά ο ήχος από χιλιάδες ζευγάρια πόδια που κινούνται προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκεί που ο ιδρώτας έχει στεγνώσει και δε μυρίζει πια, εκεί που τα σύνεφα σκόνης των βομβαρδισμένων πόλεων είναι πλέον μια θολή ανταύγεια στον ορίζοντα, εκεί συντελείται η ποιοτική μεταβολή του πολέμου. Είναι εκεί που ο πόλεμος προστίθεται στους κύκλους της παραγωγής, εκεί που οι πολεμικές επιχειρήσεις μεταπίπτουν σε απλές επιχειρήσεις. Το χημείο της οικονομίας δουλεύει στο μάξιμουμ: μετατροπή οργανικών ενώσεων σε χρεώγραφα, τίτλους και μετοχές. Ακούτε τις μηχανές που αλέθουν; Αν όχι, ακούστε τον ήχο στα γκισέ των τραπεζών με τις απανωτές αναλήψεις μετρητών που οδεύουν προς το χρηματιστήριο. Μια γέφυρα που γκρεμίζεται είναι ένα limit up για τις μετοχές των κατασκευαστικών εταιρειών. Μια μέρα πολέμου είναι μια πρόκληση για να σπάσει το φράγμα των 4.000 μονάδων, μετά των 4.100, των 4.200, μέχρι να αγγίξει ο δείκτης του χρηματιστηρίου την οροφή του ανθρώπινου πόνου. Οι εταιρείες πρέπει να αντλήσουν κεφάλαια, οι προσδοκίες πρέπει να ταϊστούν με χρήμα.

...του κόμματος του χρηματιστηρίου...

Το κόμμα του χρηματιστηρίου δεν είναι κάτι το τόσο νέο. Είναι αυτός ο ίδιος πολτός που δεκαετίες τώρα γεμίζει κοινωνικές, οικονομικές, ψυχολογικές χαραμάδες. Ο μικροαστισμός σε νέα συσκευασία, με νέο επιθετικό σχεδιασμό. Μέχρι την προηγούμενη δεκαετία ο ελληνικής εκδοχής μικροαστισμός έβρισκε την έκφρασή του στο διορισμό στο δημόσιο, στην καλή εργολαβία ή έστω στον "μπάρμπα στην κορώνη". Ο μικροαστός ταύτιζε τον εαυτό του με τους κοινωνικούς αφέντες -όχι πως ο ίδιος δε γούσταρε να το παίζει αρχηγός εκεί που τον έπαιρνε- αλλά περισσότερο φαντασίωνε, συναισθηματικά και συνειδησιακά, για τον εαυτό του μια θέση διαφορετική από την πλειοψηφία της κοινωνίας και βασικά επένδυε τα συμφέροντά του στη συντεχνία του (τραπεζοϋπαλλήλων, στετζήδων, γιατρών, καθηγητών...). Κι αν διακυβεύονταν τα συμφέροντα αυτά; Ποιός είδε μικροαστό να αγχώνεται για την επίπλωση του και δεν τον φοβήθηκε. Τι γίνεται όμως ένας μικροαστός που σήκωσε όλες του τις καταθέσεις, επένδυσε σε μετοχές και την έχει δει παράγοντας της οικονομίας και Σόρος του χωριού του; Γίνεται ένα παράσιτο που φυτοζωεί από τα σκατά των αφεντικών. Κι όσο περισσότερο τρώει ένα αφεντικό, τόσο περισσότερο χέζει, τόσο το καλύτερο για τα παράσιτα. Αυτό που κεντρικά κατάφερε το χρηματιστήριο δεν είναι τα χοντρά, τζογαδόρικα φράγκα, αλλά μια ποιοτικά αναβαθμισμένη σχέση: ο μικροαστός δε φαντασιώνεται απλά ότι βρίσκεται ένα σκαλί ψηλότερα, δε στηρίζεται πια στις συντεχνιακές του διεκδικήσεις, αλλά έχει πλέον υλικό και άμεσο συμφέρον από τη δράση του κόμματος των αφεντικών. Πώς μπορείς να κάνεις μια ολόκληρη κοινωνία συνένοχη σε ένα πόλεμο; Της προσφέρεις το όραμα της περιουσίας και την πραγματικότητα του γρήγορου και εύκολου χρηματιστηριακού κέρδους.

... και της φτηνής πλήν όμως αποδοτικής αλληλεγγύης.

Αλλά, παρόλα αυτά, ο ελληνόψυχος χριστιανο-ορθόδοξος εξακολουθεί να αισθάνεται αλληλέγγυος με τον αδελφό σέρβο. Και σε κάποιο βαθμό αντικειμενικά είναι δίπλα του ή μάλλον δίπλα στους φασίστες που διαφεντεύουν τις τύχες της γειτονικής χώρας. Οι "οικονομίες μιας ζωής" που παίζει στο χρηματιστήριο μήπως δε θα στηρίξουν τις εταιρείες που θα λιανίσουν ό,τι έχει μείνει από το κόσοβο; Αυτό μήπως δεν ήταν που ήθελε και ο Μιλόσεβιτς; Ένα κόσοβο εθνικά καθαρό, προσφορά στις χριστιανικές επιχειρήσεις; Αυτό βέβαια δε λέγεται αλληλεγγύη. Μάλλον η λιγούρα είναι που σας έχει πιάσει, από τη μυρουδιά του πτώματος.